

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego W.T.

po rozpoznaniu

w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 19 maja 2026 r.

wniosku obrońców skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 1 października 2025 r., sygn. akt IV Ka 1119/25,

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt II K 422/22,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku zaskarżonego kasacją obrońców skazanego, nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Przepis art. 532 k.p.k. nie

wskazuje wprowadzić przesłanek, których zaistnienie skutkowałoby wstrzymaniem wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to jednak trzeba wskazać, że stanowi on odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Decyzja o skorzystaniu z instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia musi być więc poparta wyjątkowymi okolicznościami, które jednoznacznie wskazują, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego poważne i nieodwracalne skutki, w szczególności, gdy istnieje realne ryzyko poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (por. np. postanowienia SN: z dnia 22 listopada 2021 r., I KK 156/21; z dnia 19 października 2021 r., III KK 375/21).

W realiach tej sprawy nie sposób obecnie stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy, po zapoznaniu się z zarzutami podniesionymi w kasacji, w tym także kwalifikowanym przez obrońców jako uchybienie, o którym mowa 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zarzut, że sąd w niniejszej sprawie był nienależycie obsadzony z uwagi na to, że orzekający w składzie sędzia został powołany na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie w wyniku rekomendacji – Krajowej Rady Sądownictwa-ukonstituowanej po nowelizacji ustawy o KRS z 2017 r.), stwierdzić wypada, że zgodnie z treścią uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I - 4110-1/20 oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. I KZP 2/22, możliwość skutecznego zakwestionowania należytej obsady sądu - w przypadku sądu powszechnego - uwarunkowana jest wykazaniem, że w konkretnej sprawie wadliwość procesu powołania sędziego prowadziła do pozbawienia sędziego przymiotu niezawisłości i bezstronności w ujęciu obiektywnym, a w konsekwencji sądu orzekającego - do utraty przymiotu sądu jako sądu niezależnego i bezstronnego. Brak jest zatem podstawy do przyjęcia w sposób generalny, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem

jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (choć oczywiście powołania te są wadliwe konstytucyjnie, z uwagi na brak wniosku konstytucyjnego organu;[dotychczasowa tzw. KRS nie jest organem wskazanym w art. 186 Konstytucji RP, a zatem także z art. 179 Konstytucji]). Oznacza to, że udowodnienie zaistnienia nienależytej obsady sądu wymaga wykazania *in concreto*, że sędzia powołany w takich okolicznościach nie gwarantuje minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. Rzecz w tym, że w tej sprawie twierdzenie skarżącego ma charakter ogólnikowy, nie zostało bowiem poparte żadnymi konkretnymi okolicznościami, które dowodziłyby braku bezstronności i niezależności sędziego orzekającego w postępowaniu odwoławczym. Co więcej, z dotychczas przeprowadzonych przed Sądem Najwyższym postępowań, żadne z wydanych rozstrzygnięć nie wskazuje na istnienie okoliczności potwierdzających brak spełnienia przez tego sędziego standardu bezstronności i niezawisłości (por. postanowienia SN z dni: 20 listopada 2025 r., III KK 580/25; 5 listopada 2025 r., III KK 202/25; 3 lipca 2025 r., III KK 286/25; 31 lipca 2024 r., III KK 308/24). Trzeba mieć na uwadze i to, że żaden z reprezentujących oskarżonego obrońców w toku postępowania odwoławczego nie składał wniosku o wyłączenie sędziego, który w ich ocenie nie spełnia standardów bezstronności i niezawisłości, choć skład sądu był już wówczas im znany.

Sąd Najwyższy, po zapoznaniu się również z pozostałymi zarzutami podniesionymi w kasacji, kwalifikowanymi przez obrońcę jako rażące naruszenie prawa procesowego, w tym zarzutem obrazy art. 41 § 1 k.p.k. (pkt 3 kasacji), stwierdza, że brak jest podstaw, aby już na tym etapie twierdzić, iż są one oczywiście zasadne. Przeprowadzona na tym etapie analiza zarzutu obrazy art. 41 § 1 k.p.k., stawianego w oparciu o fragment uzasadnienia sądu odwoławczego, nie przekonuje obecnie, tj. na etapie rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku, co do sugerowanego przez autora kasacji braku obiektywizmu w ocenie dowodów, zwłaszcza, gdy zapoznać się z treścią całego uzasadnienia.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, aby wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, a wskazywana przez obrońcę możliwość zaistnienia rażących naruszeń prawa, o których wcześniej była mowa, wymaga pogłębionej analizy na rozprawie kasacyjnej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

[WB]

[a.ł.]